

[Maisted.]

belaste den indenlandske efterspørgsel med ca. 11 mia kr. i hvert af de 2 næste år. Det er ufatteligt, at statsministeren mener, det er nødvendigt at lægge en dæmper på den indenlandske efterspørgsel af hensyn til underskuddet på betalingsbalancen. Men jeg tror, at statsministeren er en spøgefugl, for statsministeren har jo også finanspolitiske foranstaltninger, der øger stempelafgiften på pantebreve og indfører nye udstykningsafgifter, og det må jo også være for at fremme det sociale boligbyggeri.

Af andre finanspolitiske foranstaltninger vil statsministeren gøre endnu et forsøg på at udrydde de mindre virksomheder, der endnu har holdt stand over for den socialdemokratiske bureaukratiske angrebsbølge igennem de senere år. Når de små virksomheder med op til 15-20 mand har fået deres energiudgifter fordoblet på et par år og alligevel har kunnet konkurrere med udenlandske virksomheder, så er det på tide, at statsministeren griber ind. For hvis de ikke kan eksistere, så må de jo blive arbejdere på de store fabrikker, sagde partileder Anker Jørgensen i 1974 - og de får jo alle tilskuddene - eller også kan de blive offentligt ansatte, for der er jo lavet en beskæftigelsesplan, hvorefter man kan arbejde på deltid i den offentlige sektor til mindstelønnen for en fuld arbejdsdag i industrien.

Ser vi bort fra de små virksomheder, er det interessant at se, hvordan de store og mellemstore virksomheder reagerer på statsministerens erhvervspolitik. Før det sidste forlig kunne man i dagspressen læse følgende annonce - jeg citerer:

»På grund af vore tiltagende aktiviteter på udenlandske markeder og de lidet erhvervsvenlige forhold herhjemme har vi besluttet at opføre med driften af vort industrilakereri, der var et af landets største.«

Det er kun ét af de mange eksempler på, hvordan den del af erhvervslivet, der har økonomisk bevægelsesfrihed, reagerer på statsministerens erhvervspolitik.

Jeg har bemærket, at statsministeren vil lette generationsskiftet. I familiehandler godkendes den mellem køber og sælger aftalte pris, medmindre den er lavere end seneste almindelige vurdering, hvilket vil sige den 16. almindelige vurdering, der ofte ligger væsentligt mere end dobbelt så højt som den 15. almindelige vurdering. Hvis den aftalte pris er lavere, klarer skattevæsenet sagtens det problem. Det er utro-

ligt, at gennemsnitsalderen inden for dansk landbrug og de mindre byerhverv nærmer sig de 60 med en sådan forståelse for generationsskiftet, som statsministeren udviser.

Da statsministeren har forståelse for nødvendigheden af at lægge en dæmper på den indenlandske efterspørgsel af hensyn til underskuddet på betalingsbalancen, afses der 11 mia kr. til nybyggeri og en forøgelse af de offentlige udgifter med ca. 20 mia kr., der modsvares af afgifter til ca. 5-6 mia kr. Statsministerens konsekvente foragt for følgerne af en sådan økonomisk politik medfører yderligere ulykker for landet. Pengepolitikken bliver stram og renten høj, og befolkningen må konstatere, at gælden til udlandet stiger, og at arbejdsløsheden stiger. Oven i det hele vil det nok vise sig efter overenskomstforhandlingerne, at selv ikke hr. Schmidt kan forhindre en devaluering af den danske krone. Over for denne politiske ruin står landets største oppositionsparti med en fremgang på ca. 9 pct. klar med en økonomisk politik til afhjælpning af 17 års forfæjlet økonomisk politik. Store offentlige besparelser skal gennemføres, for det er nødvendigt med en omlægning af den indenlandske efterspørgsel. I de sidste 17 år er de offentlige udgifter steget stærkt, og i dag er det en fare for samfundets vækst. Det er tydeligt, at en ekspanderende offentlig sektor er forbundet med en lavere vækstrate. Det er erhvervslivet - der omfatter medarbejdere og ejere - der har betalt for den offentlige sektors uhæmmede vækst. Erhvervslivets investeringer finansieres af overskud, banklån samt aktie- og obligationsmarkedet, og den store offentlige sektor har betydet prislovgivning, forøget beskatning af erhvervslivets indtjening samt lønglidning.

Disse ting tilsammen har igen betydet et fald i overskuddet og et fald i investeringerne. Resultatet har været, at vi har været slet rustet til at imødegå dårlige tider. Det er derfor tvungne nødvendigt, at de offentlige udgifter nedsættes og de indsparede midler kanaliseres over i erhvervslivet. Og det skal selvfølgelig ske uden statsstyring, da den frie markeds mekanisme vil være den bedste garanti for, at pengene placeres dér, hvor der er størst lønsomhed, fremfor statsstøtte og lovindgreb.

Dernæst skal indkomstskatten fjernes, fordi den er samfundsskadelig, idet den har været årsag til stigende omkostninger for den produktion, vi alle skal leve af, og fordi den er